

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เมื่อพูดถึงจริยธรรม บุคคลมักจะมองไปที่ศาสนาหรือการทำตามที่ดีตามที่ศาสนา กำหนดหรืออาจจะมองไปที่การปฏิบัติให้สอดคล้องกับขนบประเพณีซึ่งเป็นคุณค่าเก่าแก่สืบทอดมา แต่โบราณ

จริยธรรมมีขอบข่ายกว้างขวางกว่านั้นและเป็นหัวใจของความเป็นความตายของสังคม พฤติกรรมรวมของคนแต่ละชาติจะแตกต่างกัน แตกต่างแม้ในสิ่งเดียวกันเช่นการมีระเบียบวินัยบาง ประเทศคนจะมีวินัยในตัว เห็นการทำตามกฎหมายเป็นเรื่องปกติไม่ใช่เรื่องบีบบังคับและง่ายที่จะ กระทำตามนั่นคือคนของประเทศนั้นมีจริยธรรมในเรื่องการมีวินัย เรื่องอื่นที่สังคมยอมรับมักจะ เป็นไปในทำนองเดียวกัน การจะมีจริยธรรมในเรื่องอื่นๆ ขึ้นอยู่กับการมองเห็นคุณค่า การมองเห็นคุณค่าไม่ใช่สิ่งสร้างขึ้นโดยง่ายดังคิดหรือพูด เกิดขึ้นจากปัจจัยหลายๆอย่าง ปัจจัยหนึ่งที่ควร กล่าวถึงคือ “ การศึกษา” การศึกษาใครจะตั้งเป้าหมายอย่างไรก็ตาม ถ้าไม่ใช่เพื่อแก้ปัญหาสังคม อาจจะไม่ใช่เรียกว่าเป็นเป้าหมายของการศึกษา การศึกษามีเป้าหมายเพื่อพัฒนาปัจเจกบุคคล เพื่อ สังคม หรือประเทศชาติจะได้พัฒนาด้วย และการพัฒนาสังคมหรือประเทศชาติก็เพื่อให้ปัจเจก บุคคลอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข (เสถียร ชาวไทย,2523)

การพัฒนาประเทศชาติจำเป็นต้องพัฒนาบุคคลในชาติ ซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดให้มีความเจริญ เป็นอันดับแรกเสียก่อนโดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาด้านจิตใจ ซึ่งจะเป็น พื้นฐานอันสำคัญยิ่งของการพัฒนาด้านอื่นๆ ต่อไป

ระบบการให้การศึกษา ตั้งแต่ต่ำถึงสูงต้องเอื้ออำนวยต่อการจะให้เกิดคุณค่าทาง จริยธรรม การปิดกั้นเสรีภาพ การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นของคนในระบบคอร์รัปชันไม่ว่าในรูปใดๆ ล้วนเป็นอุปสรรคต่อการสร้างเสริมคุณธรรมจริยธรรมทั้งสิ้นเพราะพฤติกรรมเหล่านี้จะเป็นตัวอย่าง เลวที่ดีมาก ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้ที่อยู่ในระบบการศึกษา

สภาพของสังคมไทยช่วงเวลาครึ่งศตวรรษที่ผ่านมาได้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น อย่างมากทั้งในด้านของทรัพยากรธรรมชาติ ระบบสังคม ระบบเศรษฐกิจและการเมือง ซึ่ง การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้มีผลกระทบต่อสภาพการดำเนินชีวิตของคนไทยอย่างรุนแรง จึงทำให้

สภาพสังคมความเป็นอยู่ของไทยเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจซึ่งมีผลกระทบไปถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม วัฒนธรรม และการศึกษา

พฤติกรรมที่ทำให้สังคมขาดความสงบสุขที่เห็นกันแพร่หลายในสังคมปัจจุบันอย่างมากมาย เช่น การลักทรัพย์ การทุจริต นี้อารมณ์ร้ายหลวงในวงราชการ และ เอกชน การโกงภาษี การติดสินบน การเสพ และค้าขายสิ่งเสพติด การค้าขายสิ่งผิดกฎหมายและของหนีภาษี การค้าประเวณี การทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นต้น ซึ่งนอกจากจะมีสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อมซึ่งได้แก่ ความบีบคั้นทางเศรษฐกิจ การขาดแคลนทรัพยากร การหลั่งไหลเข้ามาของวัฒนธรรมตะวันตกและการขาดแบบอย่างที่ดีสำหรับเยาวชนจะนำไปปฏิบัติแล้ว ยังมีสาเหตุมาจากตัวผู้กระทำผิดเองด้วยที่มีความโลภเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนโดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนที่จะเกิดขึ้นกับผู้อื่น ขาดคุณธรรม ขาดเมตตาธรรม และไม่สามารถหักห้ามใจไม่ให้กระทำความผิดหรือความชั่วได้ (บุษบา หล่อเงิน, 2537) สังคมไทยจึงต้องประสบปัญหาต่างๆ มากมายดังเช่นทุกวันนี้

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมว่า หมายถึงลักษณะทางสังคมหลายลักษณะของมนุษย์และมีขอบเขตรวมถึงพฤติกรรมทางสังคมประเภทต่างๆ ด้วย ลักษณะและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมจะมีคุณสมบัติประเภทใดประเภทหนึ่งในสองประเภท คือ เป็นลักษณะที่สังคมต้องการให้มีอยู่ในสมาชิกในสังคมนั้น คือ เป็นพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบให้การสนับสนุนและผู้กระทำส่วนมากเกิดความพอใจว่า การกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม ส่วนอีกประการหนึ่ง คือลักษณะที่สังคมไม่ต้องการให้มีอยู่ในสมาชิกในสังคม เป็นการกระทำที่สังคมลงโทษหรือพยายามกำจัดและผู้กระทำพฤติกรรมนั้นส่วนมากรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องและไม่สมควร ฉะนั้นผู้มีจริยธรรมสูง คือ ผู้ที่มีลักษณะและพฤติกรรม ประเภทแรกมาก และประเภทหลังน้อย ซึ่งความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับความหมายที่ อารมย์ สดุมิ (2537) ให้ไว้ว่า จริยธรรม หมายถึง การประพฤติ ปฏิบัติ อันถูกต้องดีงามทั้ง กาย วาจา ใจ ทั้งต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และต่อสังคม อันจะก่อให้เกิดความสงบสุข ความเจริญรุ่งเรือง ในสังคมและประเทศชาติต่อไป

ดังนั้น จริยธรรมจึงเป็นคุณธรรมประการหนึ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติเพราะจริยธรรมจะเป็นแนวทางให้บุคคลประพฤติ ปฏิบัติตน ให้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข ช่วยให้สังคมและประเทศชาติเกิดการพัฒนา

ในขณะนี้บุคคลในวงการ อาทิ เช่น นักการศึกษา นักพัฒนาชุมชน นักปกครอง นักจิตวิทยา บุคคลในวงการศาสนา มีความคิดเห็นพ้องต้องกันว่า การพัฒนาจริยธรรมในประเทศ

เป็นงานหลักที่จะต้องรับดำเนินการ ดังนั้น การศึกษาเพื่อสืบค้นถึงปัญหาตลอดจนแนวทางในการพัฒนาจริยธรรมจึงเกิดขึ้นอย่างมากมาย นอกจากนี้แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ซึ่งเป็นแม่บทของการจัดการศึกษาของประเทศได้เน้นถึงความสำคัญของจริยศึกษาเป็นพิเศษ ความมุ่งหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติเน้นถึง เรื่อง คุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะที่ดีงามของบุคคลเพื่อเสริมสร้างคุณภาพของพลเมือง เน้นความเจริญงอกงามของคุณธรรม จริยธรรม ควบคู่ไปกับความเจริญงอกงามทางปัญญา การที่แผนการศึกษาแห่งชาติเน้นและกล่าวถึง จริยศึกษา คุณธรรม จริยธรรม แสดงให้เห็นถึงเจตนารมย์อย่างชัดเจนว่า มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างเยาวชนให้เป็นคนดี มีศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม ที่ดีงาม เพื่อเป็นพลเมืองดีของชาติ และถึงพร้อมด้วยคุณลักษณะของคนไทยที่สำคัญ และจำเป็นต้องปลูกฝังให้ถึงพร้อมในสถานการณปัจจุบัน 10 ประการ (กรมการศาสนา, 2521) ดังต่อไปนี้

1. มีระเบียบ วินัย
2. มีความซื่อสัตย์ สุจริต และ ยุติธรรม
3. ขยัน ประหยัด และอดทนในสัมมาชีพ
4. ดำเนินหน้าที่และความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ
5. รู้จักคิดริเริ่ม วิจารณ์ และตัดสินใจอย่างมีเหตุผล
6. กระตือรือร้นในการปกครองระบอบประชาธิปไตย รัก เทิดทูน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
7. มีพลานามัยสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ
8. รู้จักพึ่งตนเอง และมีอุดมคติ
9. มีความภาคภูมิใจ และรู้จักทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและทรัพยากรของชาติ
10. มีความเสียสละ เมตตาอารี กตัญญูกตเวที กล้าหาญ สามัคคี

คุณลักษณะ 10 ประการนี้ ก็คือ เป้าหมายของจริยศึกษานั้นเอง คือ การพัฒนาคนไทย เป็นผู้พร้อมไปด้วยจริยธรรมและคุณลักษณะที่ดีงาม

จารุวรรณ พานทอง (2536) ได้กล่าวไว้ว่า เพื่อให้เยาวชนของชาติ ที่จะสำเร็จ การศึกษาออกไปประกอบอาชีพเป็นผู้ที่เพียบพร้อมด้วยคุณธรรม จริยธรรม เป็นแบบอย่างที่ดีแก่สังคมจึงจำเป็นต้องเร่งรัดการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม แก่เยาวชนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ให้เจริญยิ่งขึ้น และ กุหลาบ ดิยะสัจย์โกวิท (2531) ได้กล่าวในทำนองเดียวกันว่า ถ้าหากแต่ละโรงเรียนมุ่งที่จะสอนนักเรียนให้มีความรู้ เพื่อสอบแข่งขันเข้าศึกษาต่อหรือทำงาน โดยละเลยต่อการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมแล้ว อาจจะนำความรู้ที่มีอยู่ไปใช้ในการก่อประโยชน์ต่อตนเองโดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนแก่สังคมส่วนรวม

ตามที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้ ย่อมทำให้มองเห็นถึงความสำคัญ และ ความจำเป็นของ จริยศึกษาไม่ว่าจะเป็นการศึกษาระดับใด นอกจากจะเน้นถึงเรื่องปัญญา ความรู้แล้ว จำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องพัฒนา เรื่องคุณธรรมและจริยธรรมควบคู่กันไป เพราะปัญญาความรู้ที่ปราศจากคุณธรรม และจริยธรรมนั้นมีทางที่จะก่อผลร้าย ให้แก่สังคมและประเทศชาติได้มากกว่า

ดังนั้นผู้วิจัย จึงมีความสนใจ ที่จะศึกษาทางด้านการปลูกฝังจริยธรรมให้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพราะวัยและวุฒิภาวะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นวัยที่มักจะ บุชวীরบุรุษ ชอบการเลียนแบบ และหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษา ค้นคว้าครั้งนี้ไปปลูกฝังจริยธรรมให้แก่ นักเรียนและเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงคุณภาพทาง การศึกษาให้บรรลุระดับที่พึงปรารถนาอันกำหนดไว้ในเป้าหมายของหลักสูตรหรือการศึกษาชาติ ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อปลูกฝังจริยธรรม ให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกวางโจนศึกษา อำเภอกุฉีเยว จังหวัดชัยภูมิ โดยใช้ตัวแบบ (Modeling)

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้จากตัวแบบบุคคลจริง จะมีการพัฒนาพฤติกรรมทาง จริยธรรมสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการเรียนรู้จากตัวแบบบุคคลจริง

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1.4.1 ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ มีขอบเขตอยู่ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของ โรงเรียนกวางโจนศึกษา อำเภอกุฉีเยว จังหวัดชัยภูมิ

1.4.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ของโรงเรียนกวางโจนศึกษา อำเภอกุฉีเยว จังหวัดชัยภูมิ ปีการศึกษา 2538 จำนวน 30 คน

1.4.3 ตัวแปรที่จะศึกษา

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ การจัดตัวแบบที่เป็นบุคคลจริง

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ลักษณะนิสัยทางจริยธรรมซึ่งจำแนก เป็น 6 ด้าน ดังนี้

- 1) การพึ่งตนเองด้านเศรษฐกิจ
- 2) ความขยันหมั่นเพียรในการศึกษาเล่าเรียน
- 3) ความรับผิดชอบในการศึกษาเล่าเรียน
- 4) การมีระเบียบวินัยในการศึกษาเล่าเรียน
- 5) การประหยัดและออม
- 6) การดำรงความเป็นไทย

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ตอบแบบสอบถามด้วยความจริงใจ

1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ค่านิยม หมายถึงความเชื่อของบุคคลส่วนใหญ่ที่เชื่อว่าสิ่งใดมีค่า มีความสำคัญ และเป็นที่ยอมรับ ในขณะที่ยังสิ่งอื่นมีค่า มีความสำคัญน้อยกว่า หรือไม่เป็นที่ต้องการ ในลักษณะดังกล่าวค่านิยมจึงเป็นมาตรฐานในการรับรู้ การประเมิน การเลือก และการตัดสินใจของบุคคลว่าควรทำหรือไม่ควรทำ มีค่าหรือไม่มีค่า สำคัญหรือไม่สำคัญ นอกจากนี้ค่านิยมยังทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดเป้าหมาย และสร้างแรงจูงใจ ผลักดันให้บุคคลมุ่งไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ โดยไม่มีเงื่อนไขว่าจะต้องก่อให้เกิดความดีแก่สังคมด้วยหรือไม่

2. คุณธรรม หมายถึง ความเชื่อของบุคคลส่วนใหญ่ที่เชื่อว่าเป็นสิ่งที่ดีงาม ซึ่งเป็นความปรารถนาที่ส่งผลให้เกิดการกระทำที่เป็นประโยชน์และความดีที่แท้จริงต่อสังคม

3. จริยธรรม หมายถึง สิ่งที่ควรประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความดีและความถูกต้องแก่สังคมในระดับต่างๆ และจะเกิดเมื่อคนมีความขัดแย้งเกี่ยวกับคุณธรรมตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป เช่น ถ้ามีเหตุการณ์ ขัดแย้งเกิดขึ้นทำให้เราตกอยู่ในสภาพที่ต้องแก้ปัญหา แล้วเราตัดสินใจแก้ปัญหา โดยยึดผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการแก้ปัญหาเพื่อสังคม แสดงว่า บุคคลมีจริยธรรมสูงกว่าคนที่แก้ปัญหาเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง

4. ลักษณะนิสัยทางจริยธรรม หมายถึง คุณภาพของความประพฤติทางด้านจริยธรรมที่ปฏิบัติเป็นกิจนิสัยหรือประเภทของการประพฤติปฏิบัติที่ก่อให้เกิดผลแห่งความดีความถูกต้องแก่สังคมอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งไว้เป็นด้านต่างๆ 6 ด้าน ได้แก่ การพึ่งตนเองด้านเศรษฐกิจ ความขยันหมั่นเพียรในการศึกษาเล่าเรียน ความรับผิดชอบในการศึกษาเล่าเรียน การประหยัดและออม การมีระเบียบวินัยในการศึกษาเล่าเรียน การดำรงความเป็นไทย

5. การพึ่งตนเองด้านเศรษฐกิจ หมายถึง การที่นักเรียนพยายามใช้ความรู้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ในด้านเงินทอง รู้จักหารายได้ในทางสุจริตสำหรับใช้จ่ายส่วนตัว เพื่อแบ่ง

บทบาทของพ่อแม่ ผู้ปกครอง โดยไม่มีกระทบกระเทือนต่อการศึกษาเล่าเรียน เช่น ใช้เวลาว่าง หลังเลิกเรียน รับจ้างส่งขนม ขายของ ปลุกผักสวนครัว ฯลฯ ตลอดจนรู้จักใช้เครื่องอุปโภค บริโภคด้วยคุณค่าอย่างแท้จริง เช่น พยายามซ่อมแซมเสื้อผ้าให้ใช้ประโยชน์ได้อยู่เสมอ เลือกซื้ออาหารรับประทานให้พอเหมาะไม่เหลือทิ้ง วางแผนการใช้จ่ายเงินและการเก็บออมไว้อย่างมี สัดส่วน ฯลฯ

6. ความขยันหมั่นเพียรในการศึกษาเล่าเรียน หมายถึง การที่นักเรียนมีความรัก ความตั้งใจมุ่งมั่นศึกษาเล่าเรียน ไม่ย่อท้อแม้บางครั้งบทเรียนนั้นจะยาก หรือมีอุปสรรคต่างๆ บางอย่างบ้างก็มานะทำงานกระทั่งสำเร็จ เมื่อมีเวลาว่างก็ใช้เวลานั้นให้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา เล่าเรียนของตนโดยอ่านหนังสือศึกษาค้นคว้าจากแหล่งความรู้ต่างๆ เพิ่มเติม ทบทวนบทเรียน ที่เรียนไปทุกวันและเตรียมตัวศึกษาบทเรียนมาล่วงหน้าทุกครั้ง เมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยด้านการ เรียน ก็พยายามศึกษาหาความรู้ด้วยวิธีการที่ถูกต้อง เพื่อคลี่คลายปัญหาของตนเองอยู่เสมอ

7. ความรับผิดชอบในการศึกษาเล่าเรียน หมายถึง การที่นักเรียนศึกษาเล่าเรียนจน ประสบความสำเร็จตาม ความมุ่งหมาย ด้วยความขยันหมั่นเพียร อดทน เข้าห้องเรียนและ ส่งงานที่ได้รับมอบหมาย ตรงตามเวลาที่นัดหมาย เมื่อมีปัญหาหรือไม่เข้าใจในบทเรียน ก็พยายามศึกษาค้นคว้าซักถามอาจารย์ให้เข้าใจ เมื่อทำแบบฝึกหัดก็ยอมรับว่าทำผิด แล้วพยายาม แก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องด้วยตนเองอยู่เสมอ มีผลการเรียนผ่านทุกวิชาในทุกภาคเรียน

8. การมีระเบียบวินัยในการศึกษาเล่าเรียน หมายถึง การที่นักเรียนควบคุมตนเอง ประพฤติปฏิบัติตนอย่างมีระเบียบแบบแผน มีเหตุผลและเป้าหมายในการเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถเพื่อพัฒนาตนเอง จัดตารางเวลาไว้สำหรับศึกษาเล่าเรียนและควบคุมตนเองให้ปฏิบัติ ตามตารางดังกล่าวตั้งใจศึกษาเล่าเรียนอย่างสม่ำเสมอทุกวิชา ไม่เฉพาะแต่วิชาที่ตนชอบอย่างเดียว เตรียมตัวอ่านบทเรียนมาก่อนถึงเวลาเรียนและทบทวนบทเรียนทุกครั้งภายหลังจากการเรียน เข้าเรียนตรงตามเวลา ไม่ลอกคำตอบของเพื่อน และไม่เปิดโอกาสหรือยินยอมให้เพื่อนลอกคำตอบ ในเวลาสอบ เตรียมเครื่องใช้ในการเรียนไว้ให้ครบ และพร้อมที่จะใช้อยู่ตลอดเวลา

9. การประหยัดเงิน หมายถึง การที่นักเรียนรู้จักวางแผนการใช้จ่ายเงินใช้เงินให้เกิด ประโยชน์คุ้มค่ามากที่สุด เหมาะสมกับรายรับ และมีการเก็บออมยับยั้งความต้องการของตน อันมีผลทำให้ใช้เงินอยู่ในขอบเขตที่พอเหมาะพอควร ตัดสินใจใช้เงินโดยคำนึงถึงประโยชน์ ความ คุ้มค่า ความจำเป็นของตนเองอย่างรอบคอบไม่ตระหนี่ถี่เหนียวเกินไป

10. การดำรงความเป็นไทย หมายถึง การที่นักเรียนรู้สึกสำนึกและภูมิใจในความเป็น คนไทยตระหนักในคุณค่าอันสำคัญยิ่งของภาษา วัฒนธรรม และประเพณีของชาติ โดยศึกษาให้ เข้าใจต้องแท้และอนุรักษ์ส่งเสริมภาษา วัฒนธรรมและประเพณีของชาติให้คงเป็นเอกลักษณ์ที่เชิด

หน้าชุดของชาติด้วยการใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง ไม่ส่งเสริมการใช้ภาษาไทยปนกับภาษาต่างชาติ
 เผยแพร่การใช้ภาษาที่ถูกต้อง เข้าร่วมกิจกรรมวัฒนธรรมและประเพณีของทางโรงเรียนและชุมชน
 เป็นประจำปฏิบัติตนได้ถูกต้องเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมวัฒนธรรมและประเพณีของชาติ ทั้งการแต่งกาย
 และขั้นตอนการปฏิบัติกิจกรรมเผยแพร่และฟื้นฟูวัฒนธรรมและประเพณีของชาติ

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการปลูกฝังจริยธรรม โดยใช้ตัวแบบ (Modeling) มี
 จริยธรรมสูงขึ้น เป็นเยาวชนที่มีคุณภาพของสังคม และสามารถดำรงชีวิตได้อย่างสงบสุข
2. ผลของการวิจัยสามารถนำไปประยุกต์ใช้ พัฒนาคุณธรรมและจริยธรรม ให้แก่
 นักเรียนในกรณีที่นักเรียนนั้นประสบปัญหาเช่นเดียวกับงานวิจัยฉบับนี้
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลของการวิจัยไปปรับปรุง และพัฒนาหน่วยงาน
 ของตนได้
- 4 . เป็นประโยชน์แก่การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับจริยธรรมต่อไป